

Sygn. akt V CSK 72/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku H. Z.
przy uczestnictwie K. Z.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego we W.
z dnia 10 stycznia 2014 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2) oddala wniosek uczestniczki K. Z.
o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy H. Z. od postanowienia Sądu Okręgowego we W. z dnia 10 stycznia 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. Jest to środek procesowy w wysokim stopniu sformalizowany, różniący się od apelacji właśnie dlatego, że przysługuje od orzeczeń prawomocnych. Z tego też względu podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 1 pkt 3 k.p.c.), bowiem powinny się one odnosić do kwestii prawnych, a nie faktycznych. Sąd Najwyższy nie jest sądem faktów, lecz sądem prawa.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna nie odpowiada istocie tego środka procesowego. Zarzuty przedstawione w ramach podstawy kasacyjnej dotyczą w przeważającej mierze kwestii oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i dokonanych na jej podstawie ustaleń, co jak wskazano wyżej, nie jest dopuszczalne. Także zarzut naruszenia prawa materialnego, t.j. art. 212 k.c. uzasadniony został w istocie błędami w ustaleniach faktycznych. Naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie nie polega na dokonaniu błędnych ustaleń faktycznych. Kwestie te wielokrotnie Sąd Najwyższy wyjaśniał w swoim orzecznictwie. Zarzuty naruszenia pozostałych powołanych w skardze przepisów k.p.c. nie zostały poparte argumentacją jurydyczną i służą jedynie wykazaniu, że ocena dowodu z opinii biegłego sądowego oraz ustalenia faktyczne dotyczące m.in. kosztów utrzymania mieszkania, czy możliwości spłaty, są wadliwe, co doprowadziło do niezasadnego, zdaniem skarżącego, przyznania lokalu uczestniczce postępowania. Skarga dotyczy zatem kwestii, które pozostają poza sferą rozważań Sądu Najwyższego. Poza tym, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera analizy jurydycznej, nie stanowi bowiem takiej analizy stwierdzenie, że „postanowienie wydane przez Sąd Okręgowy we W. jest w sposób rażąco sprzeczne z obowiązującymi podstawowymi zasadami porządku prawnego i jako takie nie może ostać się w obrocie prawnym”.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wniesiona w sprawie odpowiedź na skargę nie odnosi się do jej dopuszczalności, zatem okazała się nieprzydatna na tym etapie postępowania. Z tej przyczyny żądanie zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego nie mogło być uwzględnione.